

ДНЕС ПИТАМЕ ЗА СМЕТОСЪБИРАНЕТО

Когато заговорим за общинския център – гр. Септември, обикновено се възмузваме от затъналите в мръсотия улици, преливащата от контейнерите смет, от обраслите в трева тротоари. Ние, група членове на Сдружение „Загорovo”, не веднъж сме питали официално представителите на местната власт „Защо общината ни е в това състояние?” и както се досещате – отговор НЯМА. Да, господа управляващи, по-лесно е да се мълчи!

Както е по нашенски, най-вероятно чакате да ни отминне желанието и да спрем да Ви разваляме рахатлъка /спокойствието/ с нашите претенции за чиста градска среда.

В „Загорovo”, обаче, си мислим, че трябва

да информираме гражданите, най-после и те да видят мистериозния договор, който регламентира сметопочистването на територията на общината. Той е подписан на 21.03.2005г. между Община Септември, по времето от кмета Томи Стойчев и „Екобул Проект” ООД... И по-далеч стигнахме, показахме го на юрист с молба да направи правна преценка. Представяме Ви я – „приятно” четиво! Излиза, че договорът е нищожен, че цена е договорена само за първата година, че почистващата фирма не е ангажирана със задължения за инвестиции, че договорът е писан не от възложителя, а от изпълнителя! На 21.03.2015 г. този договор изтича и очаквайки новият договор „ЗАГОРОВО” пак пита Кмета на Община Септември: Г-н Бошев как ще подпишете НО-

ВИЯТ ДОГОВОР – отново задкулисно, като Вашият предшественик, без обществено обсъждане, без публикуване на текста в сайта на Общината?! Ще даде ли фирма „Екобул Проект” ООД отговор колко и какви инвестиции е направила за изминалите десет години?! Цитираната в договора сума от 248 751 лева за 2005 г. в бюджет 2014 е увеличена над три пъти, при това неправомерно, и възлиза на 709 000 лева, а качеството на услугата дали се е подобрило?! Всички виждаме в какво състояние е град Септември! Не е за пренебрегване фактът, че в договора няма клауза, указваща начина на актуализиране на сумата.

Според чл. 2 т. 1 от Раздел I на Закона за обществените поръчки този договор трябва да е достъпен за общест-

вото, поради неговата обществена значимост. Цитираният чл. 2 ясно и категорично указва публичност и прозрачност. До днес някой беше ли виждал Договора за сметосъбиране на Община Септември?!

Господа управляващи, хората имат право да знаят за какво точно се изразходват данните плащани от тях – за чистотата на града, или за други „цели”!

Ние, членовете на Гражданско сдружение „Загорovo” се надяваме този път, упражнявайки граждански контрол, хората от Общината да видят Договора, който осигурява качествено сметопочистване, а не нечи материални интереси!

Искаме да кажем, че това е нашата гражданска позиция, която ще отстояваме докрай и на всяка цена!!!

МЕЖДУ АВТОМОБИЛИ, ОТПАДЪЦИ И БЕЗХАБЕРИЕ ЧИНАРИТЕ НА ГАРА СЕПТЕМВРИ - НА ПРАГА НА СТОГОДИШНИНАТА СИ

След като през 1873 г. е построена железницата, гара Сарамбей започва да привлича първите заселници - хора, дошли тук с Хиршовата компания, търговци и работници. Числеността на новите заселници постепенно нараства. Гарата става притегателен център, особено след Освобождението на България, защото нейното развитие дава възможност за различни видове поминък.

През 1896г. в България има 33 железопътни станции. С разрастването на мрежата и интензивността на трафика, се увеличава и броят на персонала на БДЖ, като от 1600 души през цитираната година, той нараства на 16 000 през 1912 г. Тази тенденция дава отражение и на гара Сарамбей, като неделима част от структурата на железницата, където броят на жителите също се увеличава. Местата около гарата, обаче, са мочурливи и неблагоприятни за заселване. Мочурищата били развъдник на комари и стават причина за разпространението на малария, особено сред ж.п. служителите, като този проблем е по цялото течение на р. Марица.

През 1910 г. за районен лекар в гара Пловдив, с голямия район Костенец-Свилеград и Пловдив-Стара Загора-Ямбол, е назначен д-р Васил х. Велев, родом от Пазарджик. Завършва медицина в Москва и взема активно участие в епидемичната борба срещу маларията в Тула и Кинешма (град в Русия, Ивановска област).

При едно свое пътуване в Беломорието, д-р Велев забелязва, че жителите на малко селце напускат къщите си и живеят в колиби, построени върху платанови дървета (чинари). През летния сезон селяните се крият от комарите в платановата гора- етеричните масла, които излъчват този вид дървета, прогон-

ват комарите. През 1917 г. д-р Велев поръчва млади платанови фиданки, които са засадени на гара Сарамбей, едно от гнездата на опустошителна епидемична малария. Болест, която всява ужас и страх сред ж.п. персонала. Заболелите падат при втрисане по улицата, борбата срещу коварната болест е тежка, но успешна. Прокопан е и канал от заблатените места до къщите наблизо и река Калиман се прочиства, а теренът около гарата - напълно оздравен.

Казват, че чинарът е един от най-старите видове на планетата. Величественото дърво живее над 500 години. Нуждае се единствено от светлина и достатъчно влага за корените си. Библейска притча разказва как дървото помогнало на един дребен мъж да види Исус, който на път за Дамаск минавал през селото му. В стремежа си на всяка цена да зърне Исус сред тълпата, се покачил на най-високото място в района - чинара. Изумил се, когато Христос, който нямало откъде да знае за него, се обърнал по име и му казал, че не е нужно да е толкова високо, за да го види, а да слезе, че ще вечерят заедно. В огромната си радост мъжът се спуснал толкова бързо по ствола, че свалил горния му слой. И затова чинарът не е като останалите дървета, а има необичайна, гладка, петнисто-шарена кора.

Вековни екземпляри, включени в списъка на защитените дървета, има в десетки селища по поречието на Струма и Места.

Величествените екземпляри на гара Септември ще навършат столетие, за това време те се превърнаха в емблема на града ни. Вековни дървета, горди и безмълвни, скрили в себе си мъдростта на историята. И посланието, че сме длъжни да ги съхраним!

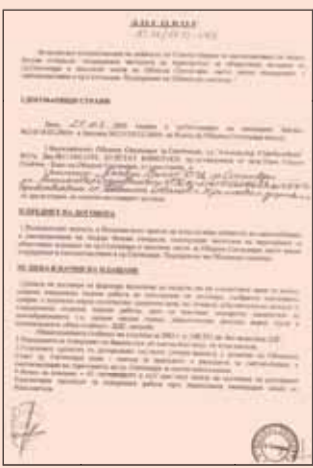
5 януари 2015 г.

на цена за следващите години или многократно ежегодно е също нищожен, тъй като Законът за обществените поръчки не го допуска.

Извън изложените съображения за нищожността на договора остават множество други недостатъци и несъответствия с правилата на договарянето, които не се засягат в настоящата преценка, тъй като не са основания за нищожност. Така например, всички договорени дейности не са определени като задължения на изпълнителя, а са описани в раздела за задълженията на възложителя. Според договора маршрутните графици се представят от изпълнителя, а предвидената неустойка от 5% е за неизпълнение на задължение за съгласуване на графичите, каквото не е договорено – т.е. изобщо няма предвидена неустойка за неизпълнение на задължения на изпълнителя. Договорът представлява комбинация от условия-

та за кандидатстване за обществена поръчка според документацията за обществената поръчка и клаузи с конкретни права и задължения. Страните в отделните текстове в договора са различни от посочените в преамбула страни - възложител и изпълнител.

Особено съществени нарушения, отнасящи се до срока и цената на договора, обаче, водят до неговата нищожност и правят безпредметно обсъждането на останалите недостатъци на договора.

ПРАВНА ПРЕЦЕНКА

на Договор № 54/21.03.2005 г. с „Екобул Проект” ООД

Договорът е сключен в нарушение на Закона за обществените поръчки, Обн.ДВ бр.28.04.2004г., в сила от 01.10.2004г., изм. и доп.ДВ, бр. 53 от 22.06.2004г., в сила от 01.10.2004г., валиден към датата на сключване на договора – 21.03.2005 г. Договорът е в нарушение и на действащите днес норми на закона, регулиращи сключването на договорите за обществени поръчки.

На първо място, срокът на договора е предвиден в чл.5 да бъде 10 години.

В същото време цената е договорена само за първата година от договорения срок /виж чл. 1 от Раздел III/. Това означава, че за следващите 9 години от времетраенето на договора няма договорена цена.

Съгласно чл. 43, ал. 1 от Закона за обществените поръчки страните по договор за обществена поръчка не могат да го променят или допълват.

В настоящия случай страните са договорили цената само за първата година при 10-годишен срок на договора. Това означава, че за останалите 9 години договорът няма цена.

Цената е един от абсолютно задължителните елементи на всеки договор. В случай, че не е уговорена цена, то няма и договор. При гражданските договори би

могло допълнително да се сключи споразумение/ или анекс/ за цената за останалите 9 години или да се договаря поотделно за всяка следваща година.

При договорите за обществена поръчка, сключени по реда на Закона за обществените поръчки, такава допълнително договаряне не може да се извършва поради изричната забрана на чл. 43, ал. 1 от Закона.

При договори за обществена поръчка и срокът и цената задължително се посочват в договора. Нещо повече, те не могат и да се изменят впоследствие.

В разглеждания случай договорът е изцяло нищожен поради противоречие с императивна/ задължителна/ норма на закона. След като срокът на договора е за период от 10 години, то цената следва да е валидна за 10 години и не може да се изменя. В случай, че цената е договорена само за една година, не може срокът на договора да е 10-годишен. Това противоречие прави договора изначално нищожен.

Този порок на договора не може да бъде поправен с допълнително договаряне, тъй като законът изрично забранява промяната и/или допълването на договора след момента на негово сключване. Всяко допълнително договаряне

АЗ ГРАЖДАНИНЪТ,
ИСКАМ ДА ЗНАМ

2 стр.

ОТГОВОРНОСТТА
НА ИЗБОРА

3 стр.

КОЙ КОЙ Е В МЕСТНОТО САМОУПРАВЛЕНИЕ

АЗ, ГРАЖДАНИНЪТ, ИСКАМ ДА ЗНАМ!

Аз, гражданинът, искам да знам, кой кой е в управлението на общината ни.

Според Чл.18. от ЗМСМА (Закона за местното самоуправление и местната администрация), „Общинският съвет е орган на местното самоуправление и се избира от населението на общината при условия и по ред, определени от закона.“ Ние, гражданите на община Септември, сме избрали 21 общински съветника.

Целта на тази рубрика не е да накърним нечие достойнство, а да покажем професионалния опит и подготовка, която ОЧАКВАМЕ да имат местните управляващи. Ще се постареем да бъдем обективни в това, какво са допринесли или са какво са оцетили общината. Ще припомним, че освен положената клетва, те имат отговорности пред нас, гражданите, които са заложени и в Правилника на ОбС: Чл.24. т.2.: „Общинският съветник е длъжен да провежда срещи с гражданите по предварително оповестен график и да ги информира за дейността и решенията на общинския съвет!“

Паралелно с кратки автобиографични данни, ще публикуваме и факти, свързани с работата на хората, избрани да управляват. Ще се опитаме да потърсим добродетели (доколкото ги има), ще отразяваме реално свършени дела, ще питаме, риторично, професия ли е вече длъжността съветник, в предвид на това, че някои от тях имат 16-годишен стаж като... общински съветници?

И ще дадем право на отговор!

Рубриката започва с последния общински кмет, който сега е в законодателния орган - Общинския съвет. За да бъдем максимално точни при поднасянето на фактите ще използваме евфемизма - принципа за назоваването на думите с по-директното им звучене.

Томи Спасов Стойчев - кмет два мандата, от 2003 до 2011 г. Общински съветник мандат 2011-2015 г.

Инж. Томи Стойчев е роден на 31.08.1966 г. Завършва висше образование в Технически университет в гр. София, специалност „Радиолокация и радионавигация“ през 1992 г. Второ висше

образование завършва в Одеска национална юридическа академия, специалност „Право“, през 2009 г. Семейн, с един син.

2003 г. - Независим кандидат (без „окраска“); 2007 г. - Политическа партия „Либерална инициатива за демократично европейско развитие „Лидер“; 2011 г. - КП Община Септември: „Лидер“, „Обединени земеделци“, „Българска нова демокрация“.

Томи Стойчев е избран през 2003 г. за кмет на общината с 7641 гласа. Почти 8 хил. жители повярваха на един млад човек, образован и с амбиции. Поне така изглеждаше, предизборно.

Ето знаковите постижения на г-н Стойчев. По времето на неговите два мандата се ремонтираха и обновиха централни улични булеварди. Немалка е и заслугата му в сферата на културата - възроди се самодейния театър на национално ниво /представяния и награди/, бяха подпомагани местни творци, деца - таланти. Спечелени са европейски проекти.

На фона на добрите практики по времето на това управление, пред-

ставяме и резултатите от лошото управление.

И така, според анализ на документи, КЪМ КРАЯ НА МАНДАТА на инж. Томи Стойчев, неизплатените задължения на Общината от целеви субсидии е ок. 1 000 000 лв., задължения към училища и детски градини. Приблизително 2 000 000 лв. са дълговете към НАП, от неизплатени осигуровки. Дълговете към „Пътстрой“ са в размер на 4 000 000 лв. Към всички тези цифри трябва да прибавим и задълженията към фирми и доставчици, необезпечени договори, неизплатени средства за транспорт и пр. и пр. Относно гореспоменатите проекти, един от тях е свързан с канализационната мрежа в с. Карабунар. За множество нередности при неговото изпълнение, по наша информация, проектът се проверява от ОЛАФ (Европейска служба за борба с измамите). След приключването на проверките, община Септември ще бъде отново длъжница, и то заедно с лихвите. ДЛЪЖНИЦИ ШЕ СЕ ОКАЖЕМ ОТНОВО НИЕ, ГРАЖДАНИТЕ, ЗА ГОДИНИ НАПРЕД! Към анализа на този матери-

ал ще добавим и факта, че фирма „Стройкомерс“ съди общината за сумата от 300 000лв. И не на последно място, договорът със сметопочистващата фирма - тук коментарът е излишен - едва ли има гражданин на тази община, който да не усеща „тежестта“ му през годините. Задълженията са много, милиони левове неправилно управлявани средства, голяма част от които идват от джоба на редовия гражданин и данъкоплатец.

Всъщност, инж. Томи Стойчев оцети общината по времето на своето управление с милиони левове дълг. Дълг, който ще изплащаме, ние, данъкоплатците, години напред.

Интересен случай от това време е т.нар. „Зодиак“ - документно престъпление, в което е замесена фирма, чиито собственик от години не живее в България и даже не дозира, че фирмата му има договорни отношения с Община Септември. След сигнала от семейството на Управителя на фирмата, документите са предадени в прокуратурата. Наказателното производство към момента

е спряно, защото извършителят е неизвестен. Кой преведе по сметката на фирмата сумата от 28 000 лв. и после ги изтегли?! На този въпрос и сега няма отговор, папките със заведени дела ще събират прах в съда, времето ще заличи спомена. Но ние, съвременниците, трябва да си направим равностметка и да си вземем поука днес - утре ще бъде късно. Ще допуснем ли отново всичко това?!

Днес можем да упражняваме граждански контрол, за да не позволяваме безотговорност и своеволие, днес можем да подредим приоритетите на общината. И да дадем един старт - воля за по-добро бъдеще и живот.

Ако това е и вашата воля, уважаеми съграждани и читатели, то нека обединим усилия и потърсим... в забравените добродетели това, което ще ни помогне взаимно-ЖЕЛАНИЕТО ЗА ПРОМЯНА!

Нека всеки сам направи своите изводи-искаме ли да бъдем вечно длъжници? И докога?!

Рубриката продължава в следващите броеве.

ЕДИН САМОЗАБРАВИЛ СЕ КМЕТ!

Изявявам дълбокото си възмущение и разочарование на педагог и човек, отдал повече от 30 година на образованието и възпитанието на младите хора във Ветрен дол, от отвратителното, самонадеяно поведение на селския кмет Христосков /мой бивш ученик, за който явно усилията ми някога да го възпитам и образувам са отишли напразно/. На 21 януари 2015 г. диркторът на ОУ „Христо Смирненски“ с. Ветрен дол ме покани да замествам отсъстващия преподавател по история. По време на петия час изведнъж вратата се отвори и в клас нахълта кметът Христосков. Поздравих го, въпреки, че неговият поздрав бе отправен само към учениците и той изстреля въпроса: „Имате ли заповед за заместване?“ Това е грубо нарушение на учебно-възпитателния процес!

Аз съм гражданин, а в случая и учител, който носи отговорност за здравето и живота на учениците и няма да позволя той да нарушава правата ми, моите, на училището като институция и на децата, които си позволи да стресира!

Това е поведение на един кмет, който толкова се е вживял в ролята на абсолютен селски дерибей, че надхвърля всякакви граници на благоприличие. Тази роля твърде много напомня функциите на номенклатурен председател от близкото минало/червен кмет/, че едва ли е прочел Закона за местното самоуправление, за да прецени докъде се простират правомощията му. Не е необходимо да цитирам Закона, за да му припомня, че той не разбира абсолютно нищо от педагогически подход, камо ли, да използва служебното си положение, за да изземва функциите на училищен инспектор. Не дай Боже, следващия път, ако дойде свещеник от съседна енория и от него ли ще иска кетап за опопване?!

Поведение на човек, който се е самозабравил, с чувство на безнаказаност! Кое го кара да постъпва така?! Моята гражданска позиция – да, аз не съм съгласна селата Ветрен дол и Варвара да се присъединят към Община Пазарджик. Когато кмет си позволи да влиза в училище и да се държи в разрез с всички норми и правила, такова поведение не може да остане безнаказано! Сезирах органите, сега уведомявам и обществеността! Обръщам се към хората – този човек е опасен, той не е научил нищо за три години кметуване, такива нагли постъпки трябва да се заклеят! Такива хора нямат морал, съответно – нямат място във властта!

Севдалина Попова

ДА ПОДКРЕПИМ НАШИТЕ СПЕЦИАЛНИ ДЕЦА! ПРЕССЪОБЩЕНИЕ НА УС НА НАРУ

Управителният съвет на Национална асоциация на ресурсните учители в България (НАРУ) след съгласуване със своите членове, взе следните решения:

1. Стартира инициативата „НАРУ е ПРОТЕСТ“, насочена да обедини и събере всички учители и родители, които не са съгласни с предложението в Законопроект за предучилищно и училищно образование, свързани с организацията на обучението на децата със специални образователни потребности. В тази връзка от понеделник - 26 януари 2015 г. всички членове на НАРУ – ресурсни учители, специалисти, родители и други наши съмишленици, в знак на символически протест, ще носят на реверите си лентичка с надпис: „Ресурсните центрове – държавни! Да съхраним подкрепата за нашите специални деца!“ Целта е Комисията по образование на 43-то Народно събрание да преразгледа текстовете, касаещи ресурсното подпомагане на децата със специални образователни потребности.

Нашето предложение е: Ресурсните центрове в България да станат регионални специализирани звена към Министерството на образованието и науката.

2. Ще инициира Национална подписка „За запазване Статута на Ресурсните центрове като държавни специализирани звена“.

3. Ще се солидаризира с всички действия на граждански протест.

4. Назначава г-н Стоян Павлов, секретар на НАРУ за Национален координатор „Протестни действия“. Националният координатор има право от името на УС да организира различни граждански действия, съобразно Устава на НАРУ и действащото българско законодателство.

5. НАРУ остава в диалогичен режим с всички отговорни институции и организации.

Стоян ПАВЛОВ, секретар на НАРУ-България

В ПОДКРЕПА НА НАЦИОНАЛНИЯ ПРОТЕСТ НА РЕСУРСНИТЕ УЧИТЕЛИ

В Община Септември работят седем ресурсни учители – двама логопеди и един психолог от Ресурсен център, гр. Пазарджик. Те подпомагат обучението и възпитанието на 90 ученика със специални образователни потребности от нашата община. Зад този израз се крият деца, които имат нужда от подкрепата на специално обучени педагози. Тези деца могат да получат адекватно на състоянието им образование само и единствено с грижата на ресурсните учители, а това е важно за бъдещето им. Планираната промяна ще ги лиши от възможности, ще унищожи надеждата на деца и родители, които разчитат на специалистите, които осигурява Ресурсен център, гр. Пазарджик.

ОТГОВОРНОСТТА НА ИЗБОРА...

КАКЪВ ИСКАМ ДА БЪДЕ ГРАДЪТ, В КОЙТО ЖИВЕЯ?

Когато си отговарям на този и на други подобни въпроси, за които може да се породят съмнения, относно правотата на отговорите, за улеснение използвам една мислена скала, по която подреждам въпросите от най-малката единица към най-голямата и това са:

- Какъв искам да бъде аз?
- Какво искам да бъде моето семейство?
- Какъв искам да бъде моят дом?
- Какъв искам да бъде моят град?
- Каква искам да бъде моята държава?

Основните закони, които движат процесите при определянето на това, каква да бъде всяка от изброените единици, според мен са едни и същи, а само мащабите са различни. И ако при индивидуалния човек се изисква съчетание между уменията, физическите възможности, духовността и отношението към заобикалящия ни свят и нас самите, то при семейството се изисква синхрон между отделните му членове, където всеки с индивидуалните си качества допринася за развитието на дома и семейството. При по-големите единици като град и държава, единението се изразява в съвместно и целенасочено сътрудничество на отделни групи и институции, с цел постигане на възход и развитие за цялото. Не случайно нашите деди са ни оставили завета „Съединението прави силата“

Но нека да се върнем към въпроса, който разглеждаме: - Какъв искам да бъде града, в който живея?

Градът, в който аз живея не е просто някакво си място на което съществу-

вате, а това е градът, в който ние сме израснали, живеем от години, тук сме изживели много щастливи и тъжни мигове, това е нашият град, това е нашият роден край и най-прекрасното място на света.

Ние сме емоционално свързани с нашия град и ако трябва да перифразирам думите на Апостола: ние него формираме и той нас ни формира.

Та градът, в който искаме да живеем трябва да е по наш образ и подобие. Той трябва да е като дома, в който искаме да живеем. Той може да не е лъскав и богат, но трябва да е чист и уютен. Защото това е мястото, в което искаме да живеем, а няма нормален човек, който иска да живее на лошо място. Разбира се много от нас са заслепени по неоновата мегаполисна лъскавина, но тя някак си ми се седи бездушна, в сравнение с горящите дърва в камината. Затова изначалният импулс на добрия за живеене град идва от добрия човек, който иска да създаде добрия свой град.

Особено важна е нагласата, с която подходим към всичко, ако имаме вътрешен заряд да създаваме и да градим, ние ще действаме и съхраняваме рижата на добър стопанин. Това твърдо чувство на съзидателност, което е извело нас българите от много тежки моменти и ни е съхранило, е онова, което е основния двигател за нашето развитие и основната стена за нашата защита.

Аз няма да кажа, че искам да живея в град лъскав и богат, аз казвам, че искам да живея в град, в който имам възможност да работя, за да го направя

по-добър, и град, в който всеки иска да допринася за развитието му. Само така ще създадем град, в който ние ще живеем и щастливо и богато. Искам града, в който живея да е добро място за живот за мен, за семейството ми, за детето ми, роднините и приятелите ми. Защото човек няма пълно щастие сам за себе си. Човек е социално същество и е истински щастлив, само когато и близките му са добре.

Липсата на единомислие и противопоставянето, заедно с безразличието, лесното бягство и отказа от борбеност, са голяма спирачка за развитието ни.

Много хора предпочитат да избягат от трудностите по създаването на свое и да отидат на готовото, където е „по-лесно“ и „по-хубаво“, вместо да се борят да създадат един свой добър свят. Тази идея, определени хора се опитват да наложат върху цели села в нашата община. Тези хора предпочитат, както каза един „селски“ кмет: че било по добре да си с богат и красив, отколкото - беден и грозен. Та като оставим моралната страна на това разсъждение и го отнесем за човек, дом или град, за мен има един извод, че тази теза е защитавана само от хора мързеливи и не инициативни, които предпочитат да се присламчат към някой богат и в неговата сянка и зависимост да преживяват дните си, вместо да се заемат и да постигнат нещо за своето. Защото ако нямаш средства, няма да си с нови дрехи, но ако си трудолюбив, ще си спретнат, може да нямаш дом на три етажа, но ще е подреден, така е и с града и общината, в които живеем.

Съществена пречка да заработи вълната от дързост и ентузиазъм, която да насочи обществените процеси в желаната от нас посока се явяват две групи хора, а именно тези, които пречат на този процес целенасочено, поради получаването на облаги от друг тип и тези, които са потънали в апатия, безразли-

чие, страх, невежество и безкрайно дълбок летаргичен сън. Тази втората група е съзнателно поставяна, насочвана и потискана в това си състояние от първата.

Нека се обединим всички, които искаме да работим за развитието на нашия град. Защото обединени, ставаме сила, която не може да бъде лесно преодоляна.

Градът ни може да бъде по-чист
Градът ни може да създаде по добра среда за стопанско, културно и спортно развитие

Градът ни поради географското си местоположение, може да се явява като естествен притегателен център на район по-голям от границите на общината ни.

Градът ни може да създава политики по задържане на младите хора в общината.

Градът ни може да създава политики по развитие на традиционните семейни ценности и правилното развитие на младежта.

Градът ни може да създава политика за подпомагане развитието на тези слоеве от обществото, които живеят в изолирани групи, се отделят от общото и с това си отделяне остават в неравностойно положение и са лесна среда за манипулация и отрицателна пропаганда.

Градът ни може да създава политика по намаляване на битовата престъпност и безнаказаната разруха, която обхваща и общински и частни обекти.

Градът ни може да създаде диалог между управление и население с цел изваждане на най-добрите идеи и реализирането им.

Градът ни може да заработи на много по-големи обороти, може да позволи на хората, желаещи да работят и на хората, имащи опит, да бъдат много по-полезни.

Затова аз искам да живея в града ни такъв, какъвто може да бъде.

Кузю Божинов

В ОЧАКВАНЕ НА „БЯЛАТА ЛЯСТОВИЦА“...

Притиснати от ежедневни задължения и проблемите на днешния ден, често всеки от нас, гражданите, се дистанцира в различна степен от обществените въпроси. Малцина знаят и се интересуват от това, кой ни управлява - кой разполага с нашите пари, платени във вид на данъци от така или иначе изтънелите ни джобове, кой взема решения по обществено значими въпроси, кой решава съдбата на общината и нашата съдба. МАЛЦИНА СЕ ИНТЕРЕСУВАТ, НО МНОЗИНА СЕ ВЪЗМУЩАВАТ - от чистотата на града и селата в общината, от безработицата, от всички наболели проблеми. И неизменната реплика, която показва собственото ни беззабегие: „От политика не се интересувам!“

А дали е политика местното самоуправление?! Не е ли то резултат от собствения ни избор?! Правилният избор, когато сме информирани, кой, кой е във властта, не е ли отговорност на цялото гражданско общество?!

За радост, живеем в демократична държава, където всеки гражданин е свободен да избира - от това, кой ни управлява, до личното - как да живеем...

От „политика“ не се интересуваме, но хленчим и мърмори, недоволстваме и се оплакваме. И чакаме „бялата лястовица“... Самозалъгваме се, за собствено успокоение. Кога ще дойде „бялата лястовица“, съвсем метафорично, а в действителност - кога ще дойде личността, лидерът с чисти човешки добродетели, който ще реши всичките ни проблеми?! И не е ли това хленчливият лаймотив, с който

възпяваме апатията, нашата апатия, която ни отчуждава от собствения ни живот?!

Този град, в който живеем и отглеждаме децата си, може да се оправи само ако се почувстваме като негови граждани, а не като негови врагове. Но едва ли има шанс това време да настъпи, ако не участваме в него, ако не го предизвикваме активно, ако не го изискваме властно. От нас зависи, ние сме гражданското общество и ако се отърсим от безразличието, можем да утвърдим обществените интереси. И тогава няма да чакаме „бялата лястовица“, ще спрем да се самозалъгваме и да вярваме, че определена личност ще реши проблемите на общината.

Да чакаме ли „лястовицата“ - албинос, която често се оказва „оцветена“ в различни окраски - червена, синя, зелена, оранжева и т.н? Цветовете се променяха през годините, като тези на хамелеона, защото така е по-удобно за домогването до властта. Кога ще осъзнаем собствената си вина, за това, че изгубихме чисто човешки ценности и добродетели, че не ги изискваме от местните управляващи?

Въпрос на личен избор, но без да се ИНТЕРЕСУВАМЕ от „политика“, на кого тогава да се сърдим!!!

Преди година в селото имаше фитнес и дискотека, имаше места, където младите хора да се събират. Сега вече няма нищо, а залите в читалището пустеят. Преди година група младежи бяха взели една от стайте в читалището. Там се събираха, играеха шах, карти, но всичко си има край. Когато Христосков пусна „комарджиите“ на селото вътре, тогава настана хаос. Сутрин в стаята миришеше на алкохол и цигарен дим. Столовете на читалището се използват за отопление, лампите светеха денонощно, а кметът не виждаше нищо нередно в това. Стаята ставаше все по-мръсна - по пода следи от изгасени цигари, пепелта от печката се изхвърляше в самата стая, пиански събирания доведоха до счупване на прозорците. Сега в тази стая се съхраняват стари вещи от Ветрен дол. Поздравления !!!

През лятото се отвори друга зала, във фоаето на читалището, с тенис маса. Един единствен път тази зала бе почистена, благодарение на три момчета от селото. На следващия ден кметът игра тенис вътре, пушейки. Всеки влизаше и излизаше и никой не следеше за реда. В залата е прашно, мирише лошо, а навсякъде има галони от бира, също и фасове. Подарената от Общината тенис маса още на следващия ден бе изкривена и олющена. Е, господин Кмете, помислете, и това, което сте започнали да не се превърне в хаос.

ОБС С НОВ ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИК

На януарската общинска сесия, проведена се в сряда, 28.01.2015 г. положи клетва нов общински съветник. До Председателя на Общинския съвет е постъпило заявление от Здравко Лазаров, общински съветник мандат 2100-2015 г., Заявление, в което се казва, че поради професионални ангажименти, се отказва от обществената работа

като съветник. На мястото на г-н Лазаров, клетва положи г-н Спас Генов, също от листата на БСП. Това наложи някои вътрешни промени на политическата сила на новия съветник, които се приеха от ОбС.

ЩЕ ЗАПОМНИ ЛИ ПОЛОЖЕНАТА КЛЕТВА Г-Н ГЕНОВ? ПРЕДСТОИ ДА РАЗБЕРЕМ...

ПАНАГЮРСКА НОСИЯ

ОТ КОЛЕКЦИЯ „СТОЯН ГЕОРГИЕВ“

Град Панагюрище се намира в Същинска Средна гора. Селище с богата история, което в началото на XIX в. достига значителен икономически и духовен разцвет. Тук се развиват редица занаяти, свързани с добре развитото скотовъдство: джелепство – търговия с добитък, абджийството – производство на аби от домашен шаяк, мутафчийство – изработване на изделия от животинска козина, табачество – обработка на кожи, обушарство, а също така и златарство, което впоследствие прави града известен с Панагюрската златна школа. В различните занаяти работели над 2500 майстори, калфи и чираци. Икономическият напредък е в основата на ранното развитие на градския женски костюм, шит от терзия /шивач/. Панагюрският костюмът от колекция „Стоян Георгиев“ е от края на XIX век, формиран е от рокля, блуза/ръкави/, връхна дреха/бонжур/, забрадка и колан с пафти.

Роклята е от кафяв фабричен плат, като долната и

част е видима и се състои от прави, съединени вертикално парчета, които са надиплени и пришити в горния си край към носеща част- елече от прост материал, върху което се облича къса блуза, наричана „ръкави“

Връхната дреха-бонжур е ушита от черен фабричен вълнен плат. Тя е къса, леко вталена с разтворени предници и дълъг ръкав. Декорирана е, като пазвата и яката са обиколени с парче естествена кожа, долния ръб на дрехата и ръкавите са апликирани с вносни ширити от черни мъниста.

Забрадката /пилешарка/ е украсена с щампована върху черен фон, около всички ръбове разноцветна гирлянда с допълнения по ъглите и центъра/цветя и пилета. В два от срещуположните ъгли е пришита дантела в зелено, изработена ръчно на игла/зарафлък/, състояща се от китки и петала от копринени конци и конски косми и акценти в червено, циклама и бяло. Костюмът е завършен от колан със сребърни пафти – спомен от традиционното облекло.

ОТ СЪТРУДНИЦИТЕ НА „ЗАГОВОРО“

Тук публикуваме всички материали пристигнали в редакцията, добрите новини са винаги актуални!

БАБИНДЕН В СЕМЧИНОВО /ПО СПОМЕНИ НА ЛЮБА ЗДРАВКОВА ИЧЕВА - на 80 г./

На сутринта след Иванов ден, всяка жена, която има внуци приготвя пита, празнични гозби, греяна ракия, менче с вода, украсено с китка от здравец, босилек и кокиче, вързани с червен конец, както и червени, сушени чушки нанизани на връв. След като е готова за празника, бабата отива на църква. След служба бабата, внуците и снахата отиват в двора при дървника/пън, на който се цепят дърва/, където снахата, която носи сапун и кърпа полива на бабата да се измие, а бабата измива децата и майка им над дървника. Поръсва ги с предварително подготвената китка и ги закичва, като към здравеца и кокичето прибавя червена чушка, която откъсва от наниза на врата си. След този ритуал снахата дарява бабата, а тя внуците си. По – състоятелните семейства канят на празника и жената, която помага на жените от селото при раждане/ наричат я също „баба“, а помощта при раждане „бабуване“/.

Празникът продължава като група жени облечени като младо семейство с бебе/обикновено кукла, или завити парцали/, поп и други персонажи, обикалят улиците, честитят празника, шегуват се с мъжете, черпят ги с греяна ракия и благославят младите семейства да имат повече рожби.

Спомените издириха и записаха Васка Ганчева и Ваня Ганчева от село Семчиново

БАБИНДЕН В БОШУЛЯ

По стародавна традиция празникът започна с богослужение за здраве на 7 деца и техните баби. Битовата група поздрави с весели нови песни присъстващи-

те, а от читалището се бяха постарали да има програма и конкурс за Мис баба. Безспорен победител стана Мария Чанева. Всички баби, майки и бебета получиха подаръци от кмета.

Представяме Цветанка Биволарска

В ежедневната си работа по селата на Община

на Септември, екипът на Сдружение „Загорово“ се среща с много хора. Тези срещи ни носят различни емоции – понякога удовлетворение и надежда, друг път разочарование.

През месеците ноември и декември на 2014 г., във връзка с организирането на благотворителните концерти, срещнахме Цветанка Димитрова Биволарска от град Ветрен. Младата жена има магазин за авточасти. При първата ни среща обяснихме на Цветанка, че имаме идея доброволците на Сдружението да продават покани за благотворителния концерт,

като начин да се наберат повече средства за болното момиче. Останахме приятно изненадани от бързината, ентузиазма и дейното отношение на Цветанка при изпълнение на задачата, така беше и при втората благотворителна акция. Дейните хора заслужават подкрепа и внимание – ето я пред Вас – млада, образована, семейна с две деца, винаги усмихната. Е, понякога в думите и има и малко горчивина от това, че има магистратура по специалност българска филология от ПУ „Паисий Хилендарски“, пише стихове, а не може да се реализира по специалността си. Ние, от Сдружение „Загорово“ и благодарим и се надяваме да сбъдне мечтата си за добра професионална реализация!

АВТОРСКИ КОЛЕКТИВ

Севдалина Попова
Иванка Кърджийска
Милян Коев
Гинка Балабанова
Митко Недков

СИЛАТА НА ЕДИНСТВОТО - ИМА ЛИ Я ДНЕС?!

НЕИЗВЕСТЕН МЕСТЕН ВЕСТНИК ОТПРЕДИ 90 ГОДИНИ

Малко известни са ни редица факти, свързани с историята на Септември. Те са останали някак назад в миналото, незнайни и непонятни за нас. А историята е не само минало, тя е и поука, и почит, и мъдрост- от извора на който, можем да „пием“ безспирно.

В Септември са живели будни хора, обединени от идеята за една сплотена общност, за изграждането и развитието на едно по- добро място за живеене. Защото родният град е не само географска точка, той е нашият свят- тук са приятелите ни, семействата, спомените, тук се раждат и първите мечти...

Вероятно съвсем неизвестен е фактът, че през далечната 1927г. будни инициатори от гара Сарамбей издават вестник „Фаров лист“ – периодическо издание за култура и просвета. Вестникът е под редакцията на Управителния съвет на Културно-просветно спортно дружество „Фар“, гара Сарамбей. Младежкото дружество е приемник на създаденото на 3 окт. 1925г. спортно дружество „Тракиец“, което има за цел да възпитава у младите хора желанието за физическо и духовно развитие.

„Животът на спортното дружество е съпроводен с големи трудности, но въпреки това, благодарение на подкрепата, както материална и морална, получена от гражданството и непоко-

лебимия дух на неговите членове, то заживя един прогресивен живот. Но будната младеж, наредена под знамето на спорта, с течение на времето осъзна, че да служи само

На снимката: акад. Георги Христович със синовете си Константин /правия/ и Никола.

*Публикува се за първи път, любезно предоставена от семейството.

на спортното знаме и да се работи само за физическото развитие на мла-

дежта е тесногърдие, ето защо на 24 окт.1926г. с решение се преорганизира спортния клуб на Културно-просветно спортно дружество „Фар“. В новото дружество се групираха всички младежи, загрижени за бъдещето на Сарамбей, то вече изразяваше желанието на гражданството и младежта се надяваше да получи и ПОЛУЧИ пълна морална и материална подкрепа на всички жители на Сарамбей, стари и млади. „Фар“ си постави всички неразрешени задачи за свои цели, като не забравя, че те са цели, не само на „Фар“, а и на всички жители на гарата и при тяхното решение получи и ще получава винаги подкрепа.“, пишат авторите в една от статиите на вестника.

В Управителния съвет на младежкото дружество са К. Клисурски, К. Стефанов, М. Попов, Ив. Йорданов и Д. Наумов. За гражданството и членовете на дружеството е създадена и библиотека с 500 заглавия, 50 от които са дарени от г-н Константин Г. Христович, син на големия български зоолог Георги Христович и един от малкото високообразовани жители на Сарамбей по онова време.

Дружеството организира редовно вечеринки, на които се играят театрални постановки, както и излети и редица други спортни и културно-масови дейности.

Младежите от дружество „Фар“ още тогава са прозрели нуждата от просвета и обединение – за едно по-добро място на живеене, осъзнали са, че задачите и проблемите на селото и гарата, могат да се разрешат само с взаимни усилия и са вярвали, че са достойни последователи на родния девиз: „Обединението прави силата“.

„Неразрешените задачи, светлото бъдеще, културните придобивки, които чака Сарамбей от своята младеж, диктуват и то настоятелно девиза: „Съединението прави силата“, продължава изданието.

Преди почти 90 години, един периодичен местен вестник поставя редица въпроси и наболели проблеми пред гражданите на Сарамбей/дн. гр. Септември/. Поставя безкористни цели и идеи, водени от желанието за развитие и просперитет на селището.

Защо ли и днес, десетилетия по-късно, всеки ред от изданието е толкова актуален?

Дали не трябва да се замислим и да си вземем поука- от историята на родния край, която така малко знаем, не помним, но и не търсим?!

И. Бечева- Кърджийска